

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

2010. 2. szám

Ébredjetek, mert Isten úgy szeret!

Ha idős, hívő reformátusokkal beszélgetünk, gyakran előtör belőlük a vágy, hogy bárcsak adna Isten olyan időszakot, mint a második világháborút követő néhány évben, amikor a Szentlélek erős jelenléte és tevékenysége sok embert Jézushoz vezetett! Mintha Isten előre készült volna azokra az évtizedekre, amikor az Ő szavát jóval kevésbé lehetett hallani. De mi ez az „ébredés”, és kell-e nekünk ma ilyet kérni és várni Istentől?

Sokan az ébredést emlegetve a nem hívők megtérésére gondolnak. Milyen megdöbbentő és csodálatos volna egyszerre, ha hirtelen kicsi lenne a templomunk, mert annyian szeretnének Igét hallgatni! De ezzel valójában csak a dolgok egyik részét említettük, mert az evangélizáció mellett ugyanilyen fontos, hogy a gyülekezeti tagok hite is folyamatosan élő maradjon. A hit útján zárandoklók általában arról számolnak be, hogy különböző fázisokon megy át a hitük, vannak jobb és rosszabb, felfelé és lefelé tartó időszakok, akár még el is szunyókálhatnak lelkileg annyira, hogy ébreszteni kell őket. Isten ébresztő Igéje olyan, mint a trombita, amely érces hangjával jelzi, hogy korai még a pihenésre gondolni.

Ébresztésre tehát szükség lehet ott, ahol az első szeretetet elhagyták, és/vagy ahol a megszokottság, a túlzott hagyománytisztelet és a felületesség vert gyökeret. Isten a saját népével kezdi az ébresztést és előfordulhat, hogy olyan Igéken keresztül, amelyeket nem szívesen hallgatunk, mert a hibáinkra mutat rá. Vagy akár az is lehet,

hogy Isten egy egész közösséget visz át egy elhúzódo és mély válságon, de ezt követően megadhatja, hogy ugyanez a közösség olyan belső tüzet kap, amely kifelé is láthatóvá és érezhetővé válik, és ez mások előtt is vonzóvá teszi tagjait! Olyan gyülekezetté válhatunk, ahol az Isten Igéje még a világi hatalmasságokhoz és egyházi felsőbbbségekhez képest is elsőbbséget élvez; és egymás iránti szeretetünkben nyilvánvalóvá lesz, hogy Jézus Krisztus követői vagyunk!

Az sem mindegy, hogy akit ébresztenek, hagyja-e magát ébreszteni. Amikor gyermekeinknek reggel iskolába vagy óvodába kell menniük, sokszor már csak úgy tesznek, mint aki alszik, de felkelni még nem hajlandóak. Hisszük-e, hogy Isten pont rajtunk keresztül akar valamit ma vagy jövő vasárnap elvégezni? Van-e nálam valami akadálya (pénz, idő, elismerés, egészség stb.) annak, hogy Isten terve megvalósulhasson? Szorongat-e bennünket a Krisztus szeretete azért, hogy a gyülekezet javát szolgáljuk?

Amikor a Bibliában Isten valakit megszólít és ébreszt, gyakran konkrét feladatot is ad hozzá, hogy az illetőnek mit kell tennie. Ha minket is megtalált Isten Igéje, ezt nekünk is személyesen kell elkérnünk Tőle. Ez lehet egy hosszabb távú dolog, de lehet akár több apró is, valakivel beszélgetés, valakinek a meglátogatása, stb. A felébresztett emberek ilyen mozaikjaiból áll össze a gyülekezet tevékenysége, az egység a különbözőségben. „*A testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok*” (Róm. 12:10-11)!

Gondolataim címében egy pontatlan idézet található. Egy népszerű ifjúsági ének kezdődik így: „Örvendjetek, mert Isten úgy szeret”, de az ének ritmusára az első szó fejében átalakult, de talán nem véletlenül: Isten az általa felébresztett keresztyéneknek az örömet, a békét és a hitet is megadja küldetésük elvégzéséhez. Legyen a zuglói gyülekezetnek minél több ilyen tagja!

ifj. Kovács Mihály
kántor, presbiter

Az újbori hálaadás létjogosultsága A személyes reformáció kezdete: az engedelmesség

Olvasandó Ige: János evangéliuma 2:1-11

Nincs olyan magyar ember, aki ne ismerné a régi kedves köszöntést, hogy: „Bort, búzát, békességet!” Már a jókívánság sorrendje is sejte-ti, hogy elődeink mennyire fontos-nak tartották, hogy a békesség és a kenyér mellé a bor is odakerüljön.

A közismert köszöntés ellenére azt kevesen tudják, hogy kizárólag a magyar református hagyomány őriz-te és tartotta meg máig az „Új borért való hálaadás” ünnepét. A külföldi protestánsok és a testvérfelekezetek is egyetlen napon adnak hálát a beta-karításért.

Úgy érzem azonban, hogy az idő múlásával egyre inkább háttérbe szorul ez a jellegzetesen magyar református ünnep. Távol áll azoktól, akik nem bortermelő vidéken élnek; s azoktól is, akik nem fogyasztanak bort. Mégis úgy vélem, bibliátlan és hűtlen dolog volna eltörölni ezt az ünnepet, mert kiváló alkalom lehet arra, hogy a szüret ajándéka fölött meglássuk az Ajándékozót! Az igazi Szőlőtőt, aki a kereszten érettünk hozta meg a maga szeretet-gyümöl-csét. Aki Igénk szerint első csodá-ját éppen a borral tette; az utolsó estén pedig a kenyér mellé a bort azért rendelte, hogy az Ő érettünk kihullott drága vérére emlékeztessen bennünket.

A kánai csoda üzenetét keres-ve: engedjük, hogy végbemenjen bennünk a személyes reformáció! Kérjük, hogy a Jézus által teremtett új bor a szívünk megújult tömlőjébe kerüljön!

Jézus kereszttelkedése után három nappal érkezik Kánába. Üzenet ez

az időzítés: a Jordán vizétől – a kánai borsodáig vezető utat okkal vállalja, hogy számunkra a vérrel pecsételt, legnagyobb csoda előképe legyen mindkettő: keresztsége, és a víz borrá változtatása is. Hiszen a keresztvíz és az úrvacsorai bor ugyanarra: a Jézus vérére emlékez-tet.

Miért éppen egy esküvőn teszi első csodáját? Azért, hogy mind-nyáján érthessük, hogy az Ő akarata az öröm és a zavartalan boldogság! Ugyanaz az állapot, amiben az első emberpárnak a teremtés hajnalán része volt. Erőt adó bátorítás abban erősödnünk, hogy Jézus akarata az öröm! Minden bűnünk, nyomorúsá-gunk, kísértéseink ellenére is.

A hétnapos menyegző vége felé érkezik meg a lakodalmas házba. Mária tudja, hogy a házások öröme-re több éves árnyékot vethet az, ha elfogy a bor. Titokban vonja félre a fiát, és megosztja vele a gondot. Nem kér. Csak elmondja, mi a baj. Aztán vár. A Fiára bízva a meg-oldást. Édesanyjai tanácsot sem ad. Csak remél.

Ó, hány olyan imádságunk, álmat-lan éjszakánk volt már, amikor nem-csak azt szabtuk meg az Úrnak, hogy mit tegyen, hanem azt is, hogy mikor! Rendszerint máris... S ha mégis türelemre akart nevelni, rö-gvest zúgolódtunk, mint az elké-nyeztetett gyermekek. Nem értettük meg, hogy az Ő órája másképp jár. Sohasem siet, és soha nem késik. Mindig az alkalmas időben cselek-szik. Újra és újra abban erősít meg, hogy *akik Istent szeretik, azoknak*

minden a javukra szolgál: a vára-kozás is.

Mária képes volt elfogadni Jézus türelemre intő választát! Elutasítást kap, de mégis remélni mer. Velünk ellentétben nem keres emberi megol-dást. Nem javasolja, hogy ugorjanak haza Názáretbe egy kis borért, hanem fia bölcsességére hagyatkozik. Hisz abban, hogy a Mennyei Atya jelt ad majd a cselekvésre. Ezért készíti fel a szolgálakat: „*Bármit mond nektek, tegyétek meg*”.

Elérkezett a csodatétel ideje! S akárcsak a későbbiekben, Jézus emberi segítséget vár: itt a szolgálakat vonja be a csodatételbe. Egészen ért-hetetlen parancsokat kapnak Jézustól. Mégsem kérdezik meg, hogy mi értel-me annak, hogy megtöltsék a tisztál-kodásra használt hatalmas vedreket most, hogy a vendégek többsége meg-érkezett. Csendesen engedelmesked-nek a háttérben maradó Jézusnak.

Mária bizalma mellett a szolgálak engedelmissége a történet fordulópontja. A többi feladatukat hát-rahagyva, vállalják a feleslegesnek tűnő fáradságot.

Itt van a mi életünk fordulópontja is: ezzel kezdődik a SZEMÉLYES REFORMÁCIÓ! Járatlan, elhagyott úton indít el – akárcsak Fülöpöt, ami-kor az etióp főembert megkeresztelte. Ellenséget tesz a testvérünké – úgy, mint a filippibeli börtönőrt Pál és Silás követőjévé. Meggátol, amikor mi szeretnénk indulni, hogy elkerül-jük az életveszélyt. Alkalmatlannak vélt pillanatokat tesz a bizonyosá-gtétel alkalmává. Isten világában nem az a döntő, hogy valami kiszámít-

ható, érthető, értelmezhető legyen; hanem az, hogy az *engedelmességünkkel szabadon engedjük hatni* azt az Isteni erőt, ami igazán formál. Ami valódi megújulást: reformációt eredményez!

Ezt élhették át az engedelmeskedő szolgák, és így nyert megerősítést Mária bizalma is, amikor a csoda megtörtént. Hatalmas mennyiségű, minőségi bor került a lakodalmas asztalra. Egy borcsodánál azonban sokkal több történt. Az Ige így írja le ezt a többet: „*Ezt tette Jézus első jelként ... így jelentette ki dicsőségét*”.

A teremtés egyik őselemével, a vízzel rendelkezett. Volt hatalma ahhoz, hogy céljának megfelelően megváltoztassa azt. Isteni mivoltáról tesz bizonyosságot. Hiszen ki más rendelkezhet a teremtés őselemével, mint az, aki maga is részt vett a teremtésben?

Az ember által asztalra tett jónál minőségileg más, kifogástalan került a vendégek elé. A násznagy meglepetésének hangot is ad: *mindenki először a jobbat teszi az asztalra, majd aztán a silányabbat*. Erről szól az egész reformáció! A régi silánysága mindig akkor derül ki, ha a Jézus által kínált jót megízleli valaki.

Mert bűnös életünknek mindig lefelé ívelő vonala van. Előbb a jobb, aztán a silányabb is elég. Egy új kapcsolatban, egy új közösségben a másik először mindig a szebibik arcunkat látja. Jézus útja más! Mindig felfelé ívelő.

Milyen nagy szükségünk van a Jézus által adott „jobbra” nekünk is! A saját erejükben bizakodóknak az Ő erejére, a maguk igazát hangoztatóknak az Ő Igazságára. A mások által elénekelt múlandó földi dolgok helyett az Isten országának kincseire.

Jézus ma is ott tesz csodát, ahol bizalomra és engedelmességre talál! Akárcsak egykor, Kánában.

A csoda láttán a tanítványok hitre jutottak. Az isteni erő vonzásterébe kerültek, mennyei látást kaptak. „*Megtalálták a Messiást!*”

A Szentlélek Isten tegye áldottá, és életté bennünk az Igét! Mária bizalmával hagyatkozunk az Úr vezetésére; a szolgálótól látott engedelmességgel tegyük meg azt, amit kér,

hogy tanítványságunkban, hitünkben is megerősödhessünk, Hogy a Kánában tett legelső jel a legnagyobb jelre mutasson. Az ingyen kegyelemből elkészített legnagyobb jóra: az üdvösségre! ÁMEN.

*Szöke János és Szöke Noémi
lelkipásztorok*

Emlék a régmúltból

Kedves testvéreim!

Egy kislánykori kedves emlékemet szeretném veletek megosztani. Mindig is szerettem zsoltárokat énekelni, ezzel együtt Istent magasztalni. Szeretett édesanyám, aki már az égi honban lakozik, ismertette meg velem azóta is első, kedves énekemet, a „Hinni taníts Uram” címűt, amely a 479-es sorszám alatt található énekeskönyvünkben.

Nem tudom feledni azt a meghitt pillanatot sem, amely megadatott, amikor 2006. áprilisában ezt az éneket szólóban énekelhettem templomunkban a mi Urunk dicsőségére és kislányunk, Laura ünnepi konfirmációja tiszteletére. Ezzel az énekkel adok hálát a mi Istenünknek azért a kegyelemért is, hogy másodszor is megajándékozott az „újjászületett” élet lehetőségével, mivel ez év augusztus 31-én ismét felébredhettem a műtéti altatásból.

Hiszem és remélem, hogy a mi Urunk kegyelméből és szeretetéből hosszú ideig végezhetem még hálás szívvel a missziói szolgálatot a betegágyaknál. Reményt és hitet adva mondhatom el az embereknek, hogy csak a mindenható Istenünkben való bizodalom a célra vezető a minden napokban, és ezt sugározhatom feléjük személyes példámon keresztül.

„*A mi reménységünk bizonyos felőletek, mert tudjuk, hogy amiképpen részesek vagytok a szenvedésekben, ugyanúgy a vigasztalásban.*” (2Kor. 1:7)

Szőnyi Lászlóné (Icu)

Ramsey M.

Hin-ni ta-níts, U-ram, kér-ni ta-níts!
Gyer-me-ki, nagy hi-tet kér-ni ta-níts!
In dítsd fel szí-ve-met, Buzduljon fel, ne-ked
Gyü-j-te-ni lel-ke-ke-t! Kér-ni ta-níts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Lélekből, lelkesen kérni taníts! Üdvözítőm te vagy, Észt, erőt, szívet adj, Lelkeddel el ne hagyj! Kérni taníts!

A Második Helvét Hitvallás

Az Apostoli Hitvallás és a Heidelbergi Káté közismertnek tekinthető hitünket gyakorló református testvéreink körében. Viszonylag keveset hallunk azonban a Második Helvét Hitvallásról, noha az református egyházunknak hivatalosan is hitvallási irata a Heidelbergi Káté mellett.

Míg az Apostoli Hitvallás néhány mondatban, a Heidelbergi Káté 129 kérdésre adott rövid válaszból fejti ki hitünk alapvető tételeit, a Második Helvét Hitvallásban 30 hitbéli témáról olvashatunk egy-két oldalas, ám nagyon tartalmas értekezést, bibliai Igékkel alátámasztva. A kifejtésben segítségül hívja nagy teológusok (pl. Augustinus) munkásságát is, valamint a tévtanításokra is kitér. A hitvallás egyházunk honlapjáról letölthető: www.reformatus.hu, Egyházunk menüpont alatt, a Hitvallásaink című részből.

Miért második ez a hitvallás? Az Első Helvét Hitvallást 1536-ban fogadta el Svájcban (akkori nevén: Helvéciában) Zürich kanton református egyháza a város vezető lelkészének, Bullinger Henriknek a javaslatára. Történelmi okokból kifolyólag mégis a Második Helvét Hitvallás vált ismertebbé. Szerzője ugyancsak Bullinger Henrik, aki 1561-ben, a nagy pestisjárvány után írta meg „Az igaz hit egyszerű megvallása” címmel, mintegy szellemi végrendeletként az utókor számára. Művét mindazonáltal nem a nyilvánosságnak szánta, hanem a zürichi városi tanács levéltárába helyezte. Csakhogy 1566-ban III. Frigyes pfalzi német választófejedelem tőle kért segítséget, mivel a német birodalmi gyűlés előtt igazolnia kellett, hogy a fejedelemségében terjesztett tanok nem eretnekek. Bullinger Henrik válaszul ezt a munkáját küldte el. A fejedelemnek tetszett az írás, de kérte, hogy a szerző fogadtassa el minél több svájci kantonnal. Miután

ez megtörtént, a hitvallást a birodalmi gyűlés elfogadta, mint a német reformátusok hitvallását. Magyarországon az 1567. február 24-én összeült debreceni zsinat hagyta jóvá.

A Második Helvét Hitvallás az alábbi témaköröket taglalja: Szentírás, Isten és törvényei, Jézus Krisztus, Szentháromság, teremtés, bűn, megváltás, újjászületés, egyház, egyházi szolgálat és a hatóságok.

Idézzük fel néhány fontos megállapítását ennek a hitvallásnak!

„Hisszük és valljuk, hogy a szent próféták és apostolok mindkét szövetségbeli kánoni iratai, Istennek tulajdon igaz beszéde, és azok kellő hitelessége önmaguktól van, nem emberektől. Mert maga az Isten szólott az atyákhoz, a prófétákhoz és az apostolokhoz, és hozzáink is szól még mindig a szent iratok által.”

„Péter apostol azt mondja, hogy a szent iratok nem magyarázhatók egyéni tetszés szerint (2Pét. 1:20). ...csakis azt az írásmagyarázást ismerjük el igazhitűnek és valódinak, amely magokból a szent iratokból van merítve... Hitbéli dolgokban tehát nem ismerünk el más bírót, csak egyedül az Istent.”

„Mivel Isten láthatatlan lélek és végetlen lény: ez okból Őt semminek művészet vagy kép által kiábrázolni nem lehet... Az Úr azt parancsolta, hogy az evangélium hirdettessék (Mk. 16:15), de nem azt, hogy a közönséget festett képek által oktassák.”

„Annakokáért mi, a dicsőült égi lakókat vagy szenteket sem nem imádjuk, sem nem tiszteljük, sem segítségül nem hívjuk és őket az Atya előtt a mennyekben szószólóink vagy közbenjáróink gyanánt el nem ismerjük. Mert elég nekünk az Isten és a Közbenjáró Krisztus, és azt a tiszteséget, mely egyedül Istent és az ő Fiát illeti meg, senki másra nem ruházzuk, mivel nyilván Ő maga mondta: Az

én dicsőségemet senki másnak nem adom. (Ézs. 42:8)”

„Hisszük, hogy ennek a bölcs, örökkévaló és mindenható Istennek gondviselése tartja fenn és kormá-

Bullinger Henrik (1504-1575), a Második Helvét Hitvallás szerzője

nyozza mindazt, ami a mennyben, földön és minden teremtményben van.”

„Hisszük és tanítjuk, hogy Istennek Fiát a mi Urunk Jézus Krisztust, az Atya öröktől fogva eleve kijelölte vagyis eleve rendelte a világ Megváltójául és hisszük, hogy Ő született, nemcsak akkor, midőn szűz Máriából testet öltött magára és nemcsak a világ alapjának letétele előtt, hanem a teljes örökkévalóság előtt, még pedig az Atyától, kibeszélhetetlen módon.”

„Tanítjuk, hogy Isten ezt a törvényt nem azért adta az embereknek, hogy annak megtartása által megigazuljanak, hanem inkább azért, hogy annak bizonyossága folytán erőtlenségünket, bűnünket és kárhozatos voltunkat megismerjük és saját erőnkben nem bízva, hittel Krisztushoz térjünk.”

*dr. Nagy Gábor István
presbiter*

Reformációi gondolatok egy felnőtt konfirmandus tollából

Szíves-örömet, és a megtisztelő felkéréssel járó megilletődöttséggel fejtem ki gondolataimat, keresztyén testvéreim!

Közel negyven éve református családba nősültem, ahol természetes volt a református neveltetés. Hit-életünket szülői látogatások során, Győrben gyakoroltuk. Idős korunka Pestre költöztünk gyermekeink után. A költözés előtti éjszakán próbára tett az Úristen. Infarktust kaptam, pedig egész életemben jót cselekedtem. *„Szerettem az embereket, szánva, őszintén, s hittem, hogy valamennyi kicsit jobb, mint én”* (Ady). Nehezemre esett nemet mondani másoknak. Sorsomba belenyugodva imádkoztam a kórházba vezető úton. *„Mindaz, aki az Úrnak nevét hívja segítségül, megmenekül”* (Jób 2:32). A Jóisten akaratából – és az orvosok segítségével – visszajöttem az életbe. Úgy látszik, az Úrnak még terve van velem. Leplezetlenül kell odaállnunk az Úr színe elé, a betegágyon is hinni kell Isten feltétlen szeretetében.

„Ha már úgy érzed, a Földön senkid sincsen, ne félj, ügyedet felfogja a Jóisten” (Ady). Mindenkinek meg kell vívnia a saját csatáját, de ha készen állunk, ne legyen harag szívünkben. *„Ne nézzünk hátra haraggal, se előre félelemmel, de nézzünk körbe figyelemmel!”* (J. Thurber). Sok ember úgynevezett „tisza pillanatában” rádöbben, hogy csak üres káprázatban telik az élete, de egyben megremeg és félni kezd. Az események és a Szentlélek megérlelte bennem a komolyabb Istenkeresés vágyát, azt, hogy megvalljam a hitemet. A zuglói református gyülekezet

megújult vezetésének kedves, megértő, bibliai ismereteimet gazdagító tevékenységéért csak köszönettel tartozom.

„Akinak közel van már az élet határa, az nem előre szokott nézni, hanem hátra” (ismeretlen szerző). Ahogy a történelmi igazságot, úgy a vallást is csak utólag értjük meg. Az elmúlt torz rendszer Isten helyett magát tette a történelem urává. A „három T” nevében kitalálta a bibliai igazságokat és értékeket az emberek életéből. Nemzedékek nőttek fel hit és erkölcs nélkül. *„Minden elhallgatott igazság méreggé válik”* (Nietzsche)! Ezt a mérget pótcselekvésekkel próbálták, próbálják gyógyítani (ld. autó, drog, TV). Minden kor megalkotja a maga embertípusát. Ők a Biblia ismerete híján mintegy iránytű nélkül tévelyegnek össze-vissza a világban. A ma embere üres és csalódott. Szabadságra vágyik, de a szabadság csapdájába esik, kíméletlen harcot vív egymás ellen. Nem ismerik Pál apostol szavait: *„mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhívva; csakhogy a szabadság ne legyen alkalom a testnek a bűnre, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak”* (Gal. 5:13).

Szeretethiány van. Önző, egoista világ a mienk. Ennek kiiktatása kulcsfeladat. Aki erre nem képes, az az igazság megismerését sem fogja elérni; csak létezik, de nem él. A szeretet: másoktól semmit meg nem tagadni, magamnak semmit sem követelni. Hiszek abban, hogy a szeretetnek világmegváltó hatalma van. *„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe”* (1Kor. 16:14)!

Megbizonyosodtam arról, hogy Isten szeret engem mindazok ellenére, ami történt velem. Példamutatóan kell tehát élnem, mert csak így lehetek hatással másokra. Ezért vállaltam, hogy érett férfi létemre kiülök az Úr asztala elé, s mindenki előtt leteszem az – amúgy ifjúkorban szokásos – konfirmációi fogadalmat. Így mutathatom meg másoknak, hogy lehet és kell önzetlenül élni, lehet szellemi igényt ébreszteni, lehet az embereket beoltani tudással, lehet megértetni velük: a helyes és helytálló gondolat a legnagyobb érték! *„Tanítani szóval is lehet, nevelni csak példamutatással”* (Hérodotosz).

A Bibliát olvasva rádöbentem, hogy Jézus szavai mindig és mindenhol igazak. Feladatom a következő nemzedékkel szemben, hogy minden jó szándékú, változtatni szerető embert hívogassak közénk. *„Jöjjön hozzánk, hitünket kövesse tett, az Isten imádása, s az egymás iránti szeretet”* (Ady).

Abban a korban vagyok, mikor az ember a jelen fényében a legpontosabban látja a múltját. Adottságaim, képességeim függvényében felelősséggel tartozom másokért. *„Hiszen egész életünkben olyanok vagyunk, amilyené a gyerekkori nevelés tett minket”* (Comenius).

Kérem az Urat, segítsen nekem az óemberemet legyőzni, az ő akaratának megfelelően elvégezni reám mért és immár felismert feladatomat! Krisztus az örök példa számomra, aki ezzel erősít: *„Elmegyek, hogy megfeszítessenem, és életet adjak nektek.”*

Finta Géza

„A reménység Istene töltsön be titeket..”

(Róm. 15:13)

Beszélgetés Csaniga Jánosné presbiterrel

– *Először arra szeretném kérni Éva nénit, hogy meséljen röviden életéről, családjáról!*

– 1943-ban születtem Budapesten. Pasaréten kereszteltek, ott is konfirmáltam a húgommal együtt. Akkoriban nehéz volt vállalni a hitet, édesanyám mégis járatott miniket vasárnapi iskolába. A munkám női szabó volt, később a kereskedelemben dolgoztam. 1964-ben férjhez mentem, két lányunk született, Andrea és Krisztina. Az esküvőnk és a lányaink keresztelője is Pasaréten volt. 1973-ban költöztünk Zuglóba. Két lányom itt nőtt fel, férjhez mentek, két unokám van, Ádám és Marcell. Marcit már itt kereszteltük. 2003 óta vagyunk itt gyülekezeti tagok a párommal.

– *A Zuglóba költözés után ezek szerint volt egy hosszabb időszak, amikor nem jártak templomba.*

– Nagyon nehéz évek voltak. Sok kölcsönt vettünk fel, sokat dolgoztunk. Férjem is beteg lett, hosszabb ideig én láttam el őt, édesanyámat és a lányainkat. Édesanyámhoz naponta jártam ki Pasarétre. Nagy teher hárult rám. A lányaim életében is nehéz időszakok jöttek. Isten azonban végig velünk volt, erőt adott, „saszárnynon hordozott”, akármilyen sok probléma, nehézség, küzdelem volt az életünkben.

– *Említene esetleg konkrét eseteket, amikor kézzelfoghatóan érezték az Úr segítségét?*

– Andrea lányomnak volt egy autóbalesete 2003-ban, az autó totálkáros lett, de ő élve kikerült belőle. Férjem segített tetőfedő édesapámnak, és leesett a háztetőről, de nem a betonra, hanem a puha földre, így nem esett komoly baja. A lányaim életében is látom az Úr munkáját, helyrejött az életük. 2000-ben meghalt édesanyám, ez különösen fájdalmas volt, mert nagyon ragaszkodtam hozzá. A küzdelmek, tragédiák közepette is mindig mellettünk állt az Úr. Ezt sokszor nem a tragédiákban vettem észre, volt, hogy csak utólag láttam meg.

– *Fogalmazhatunk úgy, hogy Éva néni megtérése egy folyamat volt?*

– Igen. Gyerekkoromtól jártam templomba, istenfélő voltam. A nehézségek pedig egyre közelebb vittek Hozzá.

– *Beszéljünk egy pár szót a presbiteri szolgálatairól!*

– 2006 óta vagyok presbiter. A házigazdászolgálatban veszek részt, a templom kapu-

jában állok vasárnaponként, segíték, amiben kell. Ezen kívül a házaspár alkalmi alatt vigyázok a kicsikre, és tagja vagyok a számvizsgáló bizottságnak.

– *Éva néni mindennapjaiban hogyan jelenik meg a hit?*

– Például a bibliaolvasásban. Amikor a kisebbik lányomat is elhagyta a férje, össze-roppantam. De nem mentem orvoshoz, mert tudtam, ember nem gyógyíthat meg, hanem csak az Úr. Elővettem a Bibliát, és azóta is minden nap olvasom. Kérem Istent, hogy segítsen, és meg is segít. Ő a menedékem, és rajtam keresztül a családomat is megsegíti, megtartja. Már jó ideje férjem is jön velem a templomba, hála Istennek. Minden nap meg is köszönöm imádságban azt a sok jót, amit kapok. Kérem az Urat, hogy sokáig adjon

erőt összetartani a családot, hogy együtt legyünk, szeretetben!

– *Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést!*

Hósné Buda Ágnes, presbiter

További debreceni emlékeim

Nagyszüleim, szüleim Debrecenben vannak eltemetve. A városhoz egyébként is sok emlék fűz. Itt töltöttem gyermekkoromat, itt végeztem iskoláimat. Református lelkész nagyapám, apám, aki a debreceni egyházmegye főgondnoka volt, korán belém plántálta Isten szeretetét. Itt kötöttem házasságot. Itt kezdtem el templomba járni, itt konfirmáltam, így különös megtisztetésnek érzem, hogy néhány gondolatot közöljek olvasóimmal.

A kálvinizmus fővárosának református nagytemploma ma országos hírű. Helyén az 1802-es tűzvész előtt a Szent András templom állt. A mai nagytemplomot Péchy Mihály terve alapján 1803-ban kezdték el építeni, az első istentiszteletet 1819-ben tartották. A magyarországi klasszicizmus jelentékeny alkotása kifejeződése városunk szellemiségének és a puritán kálvinizmusnak. Jelentős szerepet játszott a XIX. századi politikai életben. Az 1848-as országgyűlés itt mondta ki a Habsburg-ház trónfosztását. Kegyelettel őrzik a szószerk előtt Kossuth Lajos egykori székét.

A templom két tornyú, a homlokzat mögött hatezer főt befogadó belső

tér helyezkedik el, amely hófehérre meszelt, puritán. Számozott értékei az empire szószerk, úrasztal és padok. Egyik tornyában helyezkedik el a nagyhírű Rákóczi-harang.

A debreceni templomban található az ország egyik legnagyobb orgonáját. A város egyébként is híres egyházenéről. A kollégiumi kántus két évszázad óta a református egyházzene meghatározó eleme.

A város főutcáján, a Piac utcán található a kistemplomot, amelyet csonkatemplomnak ismernek, mivel egy szélvész tornyának kupoláját elsodorta, s azóta sem építették újjá.

1720 és 1726 között épült romantikus stílusban a város harmadik híres temploma, a Kossuth utca végén található verestemplom, amelyet Pecz Samu terve alapján építettek, romantikus stílusban. Az előző két templommal szemben ez kifestett, gyönyörű freskókkal díszített épület, hasonlóan a budapesti Szilágyi Dezső téri templomhoz.

Forrás: Bényei Miklós, valamint Derzsényi-Hegyi-Marosi-Takács: Református templomok Magyarországon című alkotása.

Dr. Kovács László, presbiter

„Serkenj fel, aki alszol...” (Ef. 5:14)

Az alvás egyike az ember ama Isten által rendelt tevékenységének, amelynek segítségével képes alkalmanként pihenni, felfrissülni és megújulni. Ilyenkor az egész napi éberség után az életműködések csökkennek, kikapcsol a tudat, s szellemi értelemben is feltöltődhetünk. Az alvás életszükséglet, ezért nem nélkülözhetjük. Napjainkban azonban annyira felgyorsult az élet körülöttünk, hogy az alvás és az ébrenlét rendje felborult. Az a sokféle zűrzavar, amely körülöttünk van, ránk is hat, amelynek kettős következménye ellentétes: az álmatlanság és az aluszékonyság. Ennek oka lehet az idős kor éppúgy, mint a bioritmus megváltozása, de a következmény ugyanaz: ha rosszul alszunk, fáradtan ébredünk és el van rontva a következő napunk is. Ma már különböző „alváslaborok” vizsgálják a modern idők eme új problémáját.

Az alvás fogalma ismert a Bibliában is. Egyrészt úgy, hogy Istent szembeállítja a pogány istennel, Aki velük ellentétben nem alszik el (Zsolt. 121:4), szüntelen vigyázásával az övéinek javát akarja (Zsolt. 127:2), s Kijelentést is ad nekik (Jób 33:14-16)! Másrészt úgy is ismerjük a Bibliában az alvás fogalmát, mint a nehéz helyzetben lévő ember egyik menekülési formáját. Ebben az állapotban nem vállalja Jónás a megbízatását (Jón. 1:5), és nyomja el az álom a tanítványokat a Gecsemáné kertben, amikor Jézus a Golgota felé indul (Mt. 26:40-44).

Még szemléletesebb, amikor az alvás fogalmát a bűn és a halál állapotára alkalmazza a Biblia. Az alvás megszokott ideje ugyanis az éjszaka sötétje, s mindkettő az embernek Istentől elszakadt helyzetére utal. De Isten nem hagyta magára az embert ebben az állapotában. Ezért van fontos szerepe a világosságnak is a Bibliában. Az Ószövetségben is, de

az Újszövetségben különösen. Isten ugyanis Jézus Krisztusban jelent meg, mint a világ világossága (Jn. 8:12), aki a bűnt és a halált legyőzte, egyszeri és tökéletes áldozatával. Ezt a világosságot pedig az Ő követőinek adta, akiknek küldetésük ezt továbbadni ebben a világban, az életükön keresztül (Mt. 5:14-16).

Hogyan juthat el az ember a testi-lelki alvás sötétségéből a világosság-ra? ÉBREDÉS ÁLTAL!

Minden ébredés egy új lehetőség, kezdet, testi és lelki értelemben egyaránt. Fizikai vonatkozásban rendszerint reggel, amikor az éjszakai pihenés által felfrissülve éber állapotban, teljes figyelemmel és felelősséggel kezdheti el az ember a munkáját. Leleki értelemben pedig úgy, hogy átgondolva addigi életét, Isten felé fordul a megtérés által, és igyekszik az Ő útmutatásai (törvényei) szerint élni annak bizonyosságában, hogy a megváltott ember – aki hisz Jézusban – ha meghal is, él (Jn. 11:25)!

A naponkénti testi ébredés mellett kívánatos a lelki ébredés is.

Sőt! Isten egyenesen felszólít rá, amint ezen írás címe is erre utal. Az ébredés-ébresztés jelentésárnyalatai a következők:

1. *Emlékeztet!* A hívő ember sok mindent tud a keresztyén életről amellet, hogy Jézus Krisztust személyes Megváltójának tartja. A bennünket körülvevő modern világ asszimilációs kísérletei manapság azonban a legnagyobb hitet is „kikezdi”, áztatják és altatják az egykor Jézus útján elindult embert. Tanbeli kísértéseknek teszik ki (a szekták által), részben pedig a valamikor kapott élő hitet is elfeledtetik, s fiatalkori emlékként zárják le. A péteri levél szerzője is érzi ennek veszélyét, ezért emlékezteti a mindenkori hívőket arra, hogy „ne altassák el” magunkban a hitet és gondoljanak azokra, akik hir-

dették az Igét, és amit hirdettek. Emlékeztetés által ébresztettek (2Pt. 1:13; 3:1). Nem elég azonban csupán emlékezni,

2. *vigyázásra* is szükség van! Vigyázni önmagára csak nagykorú és felébredt ember tud. Így bízta meg Jézus tanítványait vigyázással a Gecsemáné kertben, de ők elaludtak. Vigyázni kell továbbá mindenkor: „...mert nem tudjátok, mikor jön meg a ház ura, – nehogy amikor hirtelen eljön, alva találjon benneteket (Mk. 13:35-37)!

3. Az ébredés-ébresztés két előbbi jelentését élteti az *éberség!* Nagy veszély a hívő életnek ugyanis a megszokás, egy idő után a megfáradás, „kiengedés”! A Jézust követő ember azonban visszavárja Urát, s nem lehet megosztott élete, egy krisztusi és evilági, ünnepi és hétköznapi. Az éberségnek fontos része az imádságos élet, amelyben ehhez erőt is kérhetünk. Az Ige boldognak mondja azt a szolgát, akit Ura ilyen állapotban talál (Lk. 12:37)! Pál apostol külön fejezetben inti a thesszalonikaiakat az éberségre, és hozzáfűzi a józanság követelményét is (1Thessz. 5:11)!

A magunk felébredt állapota mellett Isten mások felébresztésére is kötelez (Jel. 3:2)!

Összefoglalva: az ébredés-ébresztés a keresztyén ember öntudatos és méltó készenléti állapota Jézus viszszejövetelére! Katarzisznak is mondhatjuk, amikor Isten egy embert, egy népet – ahogy az 1947-50-es években a magyar ébredés esetében is volt – a hétköznapi élet megszokott világából egy magasabb, megtisztult erkölcsi-lelki világba emel!

Napjainkban is ezért válhat imádsággá ismert énekünk (Református énekeskönyv: 396) első sora: „Ébredj, bizonyágtévő lélek...!”

Kovács Mihály
nyugalmozott esperes

A kőtáblák árnyékában

Kilencedik parancsolat

„Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!” • (2Móz. 20:16)

A kilencedik parancsolatban Isten úgy, mint a többi parancsolatában, védi az embert. Mégpedig egy másik ember ellen.

Ez az ószövetség népének adott parancs elsősorban az akkori „jogszolgáltatásra” vonatkozott, ami a „vének” kezében volt. Elsősorban ők gyakorolták a bíró szerepét. Az ügyvéd ismeretlen fogalom volt, az ujjlenyomatról akkoriban még senki sem hallott. Sok esetben az emberi élet is attól függött, hogy a tanúk mit állítottak.

A hamisság és hazugság nagyon sok nyomorúságot okozott, és a mai napig is okoz az ember életében. Atyánk ezért hívja fel a figyelmet kiemelten arra, hogy gondolja meg az ember, mit mond, mikor milyen szavakat használ, azzal ne „romboljon”, hanem inkább „építsen. Igazat kell mondania egész életén át – adja parancsba nekünk. Ezt Isten joggal várhatja el tőlünk, mert Ő maga szent és igaz, az embert pedig saját képmására teremtette. Fontos, hogy korunkban, akár tanúként vagy felperesként, esetleg alperesként kell megállnunk egy bíróság előtt, mindig az igazat kell mondanunk, még akkor is, ha ez esetleg hátrányos helyzetet okoz. Minden szavunkért és tettünkért egész életünkben vállalnunk kell a felelősséget. Aki ezt vállalja, nem hazudik és ezzel a békét szolgálja, ami Isten általános akarata minden ember számára. A béke és az igazság mindig együtt járnak. De ennek az elvárásnak vajon sikerül-e eleget tennünk? A válasz egyértelműen: nem.

De milyen szituációkban, és hogyan sértjük Istent és embertársainkat a leggyakrabban e parancsolat fényében?

Az egyik ilyen vétünk a fecsegés. Ilyenkor meggondolatlanul ártunk egymásnak. A fecsegő ember „meglopja” valakinek a jó hírnevét, vagy aláássa a másik becsületét. (Pedig „csak uram

bocsá’, kicsúsztott a számon”). Ugye ismerős a helyzet? Bevallom, már velem is megtörtént. Ha nem is volt szándékos, azért még ártottam vele másoknak. Előfordul az is, hogy megtoldjuk a történeteket. Csak egy kicsit „lódítunk”, hogy izgalmasabb legyen a hallgatónak! De ha tudnánk, hogy ezzel milyen sokat ártunk másoknak, biztosan nem tennénk ilyet. Vagy elferdítjük a hallottakat. Nem a „jó” fülünkkel halljuk meg a szót, hanem a „rossz” fülünkkel, ferdül az igazság egy kicsit, és a válaszban már ott a vétek. Sokszor indokolatlanul szidunk, becsmérünk, dorgálunk és átkozunk, mennyei Édesatyánkat szomorúvá téve ezzel a magatartással. A könnyelmű „ítélkezésről” nem is beszélve. Pl. ha társaságban elfogy a szó, mindjárt előveszünk valakit, akiről ezt meg azt állítunk, ezzel ítéljük, bíráljuk. Ne vegyünk részt az ilyen diskurzusokon, ne kapcsolódjunk bele, jobb inkább hallgatni! Ezt én is most tanulom és gyakorlom. Hallgatni az egyik legnehezebb dolog a világon! (Ha hiszitek, ha nem, vannak sikereim e témakörben!)

A hazugságnak és a csalárdságnak is van atyja. A Bibliában így olvashatunk erről: „Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magából szól, mert hazug, és a hazugság atyja.” (Jn. 8:44). Ezt olyan zsidóknak mondja Jézus, akik azzal dicsekszenek, hogy Ábrahám az atyjuk. Jézus azt mondja nekik, hogy nem értik az igazságot, és ők a bűn rabszolgái. Ez az üzenet megállja a helyét a mi világunkban is. A hazugság nagyon mélyen van elrejtve minden ember lelkében. A bűneset óta, melynek előidézője a sátán volt, az

ember a hazugság uralma alá került. A kísértő mind a mai napig próbálkozik eltávolítani bennünket Isten útjaitól, csak hogy bosszantva Őt, életünk végére ellophassa lelkünket. Pál apostol így ír erről: „Mi tehát az igazság? Különbek vagyunk? Egyáltalán nem! Hiszen már előbb kimondtuk azt az ítéletet, hogy zsidók is, görögök is mind bűnben vannak.” (Róm. 3:9). Ezért ajánlatos már Pál idejétől kezdve a mai napig kerülni minden embernek Isten és a törvények megsértését, no meg az ördög csalárd műveit. Aki ezeket nem kerüli, Isten és a törvényhozás haragját vonja magára. De mit tegyünk akkor, ha valakit csak akkor tudunk megmenteni valami nagy bajtól, ha hazudunk? Íme egy példa, érdemes elgondolkodni rajta.

A második világháború alatt nem zsidó emberek zsidó családokat mentettek meg. Az egyik ilyen családfeje a rendőrség kérdésére bevallotta az igazságot: menekültek vannak a padláson. Igazat mondott. Elhurcolták őket és halál várt rájuk. A másik családfeje letagadta ugyanezt, és a menekültek életben maradtak. Vajon melyik ember döntött helyesen? Olyan jó lenne, kedves Testvéreim, ha az utolsó napon csak az utóbbi példa emberének vétkével kellene megállni mennyei Édesatyánk előtt!

Összefoglalva: „Hat dolgot gyűlöl az Úr, sőt hét dolog utálatos előtte: a nagyravágyó szemek, a hazug nyelv, az ártatlan vért ontó kezek, a gonosz terveket koholó szív, a rosszra sietve futó lábak, a hazugságot beszélő hamis tanú és a testvérek közt viszályt szító ember” (Péld. 6:16-19). Az Ige világosan megmutatja, hogy mely tulajdonságaimat kell ellenőrzés alá venni és legyőzni. Van még mit javítanom, ezek alapján. Ezzel szemben kívánatos lenne mindenki számára, hogy ne feledkezzen meg

az igazságról, szeresse azt, értékelje, dicsérje az igazságot Istenben, gyermekeiben, családtagjaiban és munkatársaiban, valamint legyen példamutató az igazság kimondásában és gyakorlásában is. A Biblia így ír erről a Példabeszédek könyvében: „Hallgass a tanácsra és fogadd el az intést, hogy végre bölcs légy! Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az Úr tanácsa valósul meg. Amit az embertől kívánnak, az a hűség, ezért jobb a szegény ember a hazugnál.” Az Úr Jézus szereti, ha a testvérek – akár vér szerinti, akár gyülekezeti – elősegítik egymás jó hírnevét, becsületét.

Ha családjukban, gyülekezetünkben szólhatunk valaki érdekében, ne habozzunk, tegyük meg! Álljunk a döntést hozó ember elé és bátran segítsük elő testvérünk, felebarátunk jó előmenetelét. Ne hagyjuk, hogy lakókörnyezetünkben sanyargassák az idős, beteg embereket, sőt, inkább lássuk el tanáccsal a hozzájuk tartozókat, mi a jóra vezető út! Igyekezzünk Isten szeretetét elfogadva az Ő erejénél fogva jó irányba változni magunk is, és sikereinkről bizonyosságot téve erősíteni másokat is abban, hogy ne adják fel! Hűséggel, igaz ember módjára mindig van lehetőségünk Isten munkatársaiként szolgálni.

Befejezésül olvassuk el a Heilderbergi Káté 112. kérdés-feleletét: „Mit kíván a kilencedik parancsolat? Felelet: Azt, hogy senki ellen hamisan ne tanúskodjam, senkinek szavait el ne csavarjam, mást rágalmozó és gyalázó ne legyek, senkinek meghallgatása nélkül való és könnyelmű ítéelésében részt ne vegyek; hanem mindenféle hazugságot és csalárdságot, mint az ördögnek tulajdon műveit, ha csak Isten súlyos haragját magamra vonni nem akarom, kerüljek; törvényes és minden más eljárásomban az igazságot szeressem, őszintén kimondjam és megvalljam; és felebarátom becsületét és jó hírnevét tehetségem szerint oltalmazzam és előmozdítsam.”

*Szeretettel közreadja:
Orbán Tamás
presbiter*

„Ti az én barátaim vagytok” (Jn. 15:14)

Szeptemberben nemcsak az óvodák, iskolák nyitják meg újból kapuikat, hanem a gyülekezet életében is újraindul több, rendszeresen megtartott alkalom. Így – a hittanórák és az énekkari próbák mellett, többek között – a gyülekezet házasköre is.

Kéthetente vasárnap délután találkozunk egymással, és az idő szűköse ellenére, megpróbálunk mind Istenhez, mind egymáshoz közelebb kerülni.

A következő hónapokban Pál apostol Efézusiakhoz írt levelével foglalkozunk, dr. Gyökössi Endre könyve (Élet-kérdések, lélek-válaszok) alapján. Az első alkalommal Szőke Noémi nagytiszteletű asszonytól hallhattunk bevezetést a levélhez, illetve az apostoli köszöntéssel foglalkoztunk. Talán azt gondolhatnánk, hogy ezt a néhány szót úgyis hetente hallhatjuk, mi újat lehet még róla mondani? És mégis: kiderül, hogy ilyen bibliaórai keretben még ezt a pár szót is lehet mélyebben értelmezni. Jó volt ebben a körben is beszélgetni, elgondolkodni a békességről. Talán nem véletlen, hogy beszélgetés közben többünknek is eszébe jutott egy idézet: „Békesség Istentől: mi így köszönjük,/Hogy köszöntésünkben lélek legyen-” (Reményik Sándor: Békesség Istentől).

Alkalmainknak szintén része az imaközösség. Nagy lehetőség, hogy egymás terhére eképpen is hordozva, közösen tudunk elcsendesedni is Isten előtt!

A bevezetőmben említettem, hogy a házasköri alkalmakon egymást is igyekezzünk mind jobban megismerni. Ezért szánunk minden esetben időt arra is, hogy meghallgassunk mindenkit: beszámolunk arról, kivel mi történt a legutóbbi találkozásunk óta. Különösen figyelünk arra, hogy ha új házaspár érkezik közénk, a kedvükért kicsit bővebben is bemutatkozzunk egymásnak. Fontosnak tartjuk ugyanis, hogy a Zuglói Házaskör több legyen egy bibliakörnél: itt nemcsak testvérek, hanem barátok is az összegyűlt családok. A napokban olvastam a Reformátusok Lapja „Az Ige mellett” című rovatában Steinbach József püspök úr igemagyarázatában: „Kegyelmi állapot, ha vannak barátaink, akik úgy testvérek, hogy egyben barátok is.” Ezt érezhetjük át mi is a közös beszélgetések során. „Az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket... Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn. 15:12;15). Bízom benne, hogy az Úr Jézus szavai útján járunk, amikor mi is barátokká válunk.

Ilyen baráti körben tölthettünk el egy szeptemberi hétvégét a galyatetői konferenciaközpontban. Megbeszéltük a következő fél év terveit, sokat énekelünk, és bár az időjárás nem volt igazán biztató, mégis sikerült sort kerítenünk két közös nagy sétára is. Mivel a hétvégén nemcsak házaspárok, hanem teljes családok vettek részt, lehetőségünk volt a következő generáció alakuló barátságait is megcsodálni: jó volt látni a gyermekek felszabadult, vidám társas- és egyéb játékát.

A házaskör továbbra is szeretettel vár minden házaskör- és jegyestársat minden hónap első és harmadik vasárnapján, délután 4 és 6 óra között a gyülekezeti teremben! Ezúton is köszönjük azoknak a gyülekezeti tagoknak a szolgálatát, akik ebben az időben a gyerekszobában (esetleg az udvaron, amíg még lehet) vigyáznak a házaskör gyermekeire!

Kovácsné Lukács Eszter

Emlékeim Fenyvesről

Évek óta kétszer mozdulok ki két napnál hosszabb időre otthonról. Júliusban egy hét családi nyaralásra az unokáimmal, augusztusban a gyülekezeti csendeshétre. Mindkettőt nagyon vártam, az idén is meleg, bensőséges hangulatot, épülést, felüdülést jelentettek nekem.

Augusztus 9-14. között került sor az idei fenyvesi táborra. Első gondolatom az volt, hogy megváltozott a résztvevők összetétele, most több volt a fiatal. Örültem, mikor végigmentem a kerítés melletti ifjú gyerekes soron, vidám hangulatú, családi légkört éreztem. Voltunk olyanok is, akik már ötödszörrre jöttünk, már ismertük a szokásokat, a helyieket. Mintha haza mentünk volna.

A reggeli csendességet és esti evangelizációt lelkészeink tartották a tőlük megszokott magas színvonalon.

Az első előadást nagytiszteletű Szőke Noémi lelkipásztorunk tartotta „A gondviselésbe vetett hit haszna a mindennapokban” címmel. Ez adta meg az egész hét vezérgondolatát is a Heidelbergi Káté alapján.

Szerdán Dr. Erdélyi Judit orvos jött „A keresztyén hit és a természetgyógyászat” című előadásával, csütörtökön nagytiszteletű Draskóczy Gábor, a Vasárnapi Iskolai Szövetség lelkipásztora beszélt „New Age (Új korszak) a gyerekszobában” címmel.

Nagyon érdekes felfedezéseket tettem. Először is, rájöttem, hogy fogalmam sincs, mit jelent a természetgyógyász szó. Én teákra, természetes testedzésre, sétákra, egészségesebb életmódra, étkezésre gondoltam, ők továbbléptek és a mágia, kurzuslás, varázslás, jóga, akupunktúra, asztaltáncoltatás témakörét is ide sorolták. Másodszor: megint bebizonyosodott előttem, hogy ha az ember valami fontos változtatást tervez az életében, feltétlenül Istenhez forduljon először. Nem árt, ha megbeszéli a barátaival, esetleg tapasztaltabbaktól tanácsot kér, de minden döntésünk következményeit vállalnunk kell és kizárólag imádságos lélekkel hozhatunk jó döntést. Harmadszor: nem tudtam, hogy ez a New Age antikrisztusi program, amely az élet minden területét be akarja hálózni. Nem tudtam róla jóformán semmit. Akinek gyermeke van, nem árt, ha időt áldoz erre a problémára! Vállalja, hogy ő a felelős a gyermek fejlődéséért, időt szán a problémákra, bibliai tanítást ad a gyerekeknek, viszi kirándulni, zeneoktatásra, olvas neki vagy olvastatja. És ne feledjük: Az imádság a legnagyobb hatalom. Ajánlom az ott vásárolt könyvet: „Gyermekeink védelmében” (Gaál Éva).

Pénteken nagytiszteletű Szászi Andrea lelkipásztor, a Református Pedagógiai Intézet előadója biztosított bennünket arról, hogy „A gondviselésbe vetett hit derűssé és hálássá tesz”.

A szombati úrvacsorás istentisztelet méltó befejezése volt a szép hétnek.

Szőnyi Icu különösen szép szavatai tették színesebbé, kedvesebbé, tartalmasabbá az alkalmakat.

A gyerekeknek minden délelőtt játékos bibliai foglalkozásokat tartottak lelkesen nagytiszteletű Szőke Noémi lelkipásztor, Gerhátné Arday Ágnes hitoktató és Tóth Melinda, aki most szolgált így először (Hősné Buda Ági helyett ugrott be), nagyon felkészült volt. Tarr Zsuzsa és nagytiszteletű László Magdolna sokat és kedvesen segített. A legkisebbekkel Kovács Zsuzsa néni foglalkozott egész héten. A gyerekek reggelenként előadták az előző nap tanultakat, igazi örömet szerezve a tábor lakóinak.

A felnőtt ifjúság minden este éjszakába nyúlóan beszélgetett „hittel és humorral” (dupla H!) és reméljük, hasznukra vált. Egymás hite által erősödjete!

Számba vettem, kiket nem láttunk ott az idén: Berényi-éket, Törökéket, Csanigáékat, Tóthék, Orbánék és még néhányan, betegség, lakástatarozás, egyebek miatt. Aztán Czanik esperes úrékat, nagytiszteletű Sági Istvánék sem tudtak eljönni a sok emlékezetes, szép előadással, igehirdetéssel. Eszembe jutott Fodorné Kovács Márta nagytiszteletű asszony záró prédikációja, amely egyben élete utolsó szolgálata is volt, már alig tudott beszélni. „Közös hajóban evezünk” – így szólt az összegzése.

Evezünk továbbra is közös hajóban! Jöjjön el mindenki, aki most volt és még sokkal többen, jövőre és még azután is, sokáig és sokan! Kikapcsolódás, felüdülés, pihenés, épülés, sok áldás egy ilyen hét kicsinek, nagynak, fiatalnak, idősebbeknek.

Hálás vagyok Istennek, hogy ott lehettem!

Köszönöm minden szervezőnek, közreműködőnek, résztvevőnek, hogy szép élmény volt a 2010-es balatonfenyvesi tábor!

Ené

A tanítványok

(Beszámoló az idei hittantáborról)

Az indulás napján csendes, napsütötte, meleg reggelre ébredtünk zuglói kis lakásunkban. Miután bepakoltunk, dugig rakott autónk vidáman szaladt végig a kanyargós, ám gyönyörű tájakkal ékesített úton a cserhádi Szandavár községig. A többiek vonattal, majd busszal utaztak, s a gyerekzsivajról azonnal tudtuk, hogy megérkeztek.

Az elszállásolás, falatozás, közös tábori terepszemle után a nyitóáhitatot Noémi néni, gyülekezetünk egyik lelkipásztora tartotta, a Lk. 5:27 alapján. „Kövess engem” – hangzott az Úr Jézus felhívása mindannyiunkhoz.

A felnőttek minden nap bemutattak egy-egy bibliai történetet a gyerekeknek. Örömmel tapasztaltuk, hogy jelmezeink és előadásaink mindig nagy sikert arattak! A látottakat és hallottakat korcsoportok szerinti kiscsoportos beszélgetésen tudtuk elmélyíteni, megérteni.

Az első vacsora után ismerkedési est következett, ami sok mosolyt csalt minden jelenlévő arcára. Mire eljött a lefekvés ideje, jól elfáradtunk, kicsik és nagyok egyaránt. Táborunkban az elejétől a végéig senkinek sem volt gondja az alvással!

Másnap reggel a zenés ébresztő utáni reggeli torna jól egyberázta a társaságot, testi-lelki frissességet adva mindenkinek. Reggeli következett, majd a délelőtti áhitat, „A tanítványok csodákat élnek át” címmel. Ebéd után csendes pihenőt tartottunk, később kísértáltunk egy faluszéli portára, ahol két felynergelt ló állt rendelkezésünkre. Gazdáik készségesen vitették körbe a gyermekeket, akik szemmel láthatóan nagyon örültek annak, hogy lóhátról láthatják a világot. Vacsora után gyermekprodukció vette kezdetét „Elhívás és csodák” témakörben. Nagy örömmel néztük a gyermekek találékonyságát, ötleteit, előadását!

Harmadnap reggeli után a tábori sokaság a szandai várromhoz indult. Noémi néni délután a „Tanuló tanítványok”-ról beszélt az áhítaton. Megtudhattuk, hogy „Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtettek” (Mt. 5:6).

A szokásos kiscsoportos beszélgetés után szabadidő következett, – és ekkor történt a baj! Két fiút baleset ért: a csukott ablakon nyúltak át az önfeloldt játék közben, és az üvegszilánkok súlyosan megsértették kezeiket. Az elcsendesedett kicsiny nép megértette, hogy jobb, ha szót fogadnak a felnőtteknek, mert ők sokszor képesek előre megsejteni a bajt! Ettől kezdve bizony sokkal kezelhetőbbek voltak a gyermekek: mindenkinek „ötös” lett a magatartása!

A negyedik nap reggelét jelző gitározás és énekszó után ismét a torna tette ébredésünkre a pontot. Ezután Ága néni beszélt „A gyenge tanítványok”-ról. Elhangzott a Jézustól kapott felhívás: „Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást” (Jn. 13:34)!

A kiscsoportokban ezúttal a hűség, a félelem, és az „elalvás” (figyelmetlenség) fogalmáról esett szó. Ebédig sportfoglalkozás következett, ebéd után pedig néhány kérdést intéztem a gyerekekhez „illik-nem illik” témakörben. Délután átmentünk a Házi Múzeumba, ahol János bácsi, az erdész igazi élményekkel ajándékozott meg bennünket. Vacsora után közös éneklés és beszélgetés következett, majd elcsendesedtek a szobák.

Az ötödik napon a délelőtti áhítaton Ica néni magyarázta a gyermekeknek, hogy a megerősített, hitvalló tanítványok hogyan követték Jézust. Megérthették: „Boldogok, akik nem látnak, csak hisznek” (Jn. 20:28). A csoportos beszélgetéseken Jézus köve-

tésének mikéntjére kerestük a választ.

Ebéd után két részre osztottuk a csapatot. Egyik fele „hagyományörző” alkalmon vett részt a helybéli 80 éves Erzsike nénival, a csapat másik fele eközben János bácsi felügyelete alatt az íjászat mesterfogásait tanulhatta meg.

Vacsora után a tábortűz vonzotta a közösségbe a picúrokat. „Ki, mit tud?” keretében csodálhattuk meg a gyermekek előadásait, amelyek nagyon mulatságosak és tanulságosak voltak. Ezen a napon még este 11 órakor is gyermekzsivaj hallatszott az épületünkben! Később elcsendesedve a félhomályban sokan gondoltak szüleikre, testvéreikre, tudván, hogy másnap már otthon, saját ágyukban fognak aludni.

A hatodik nap utolsó délelőtti áhitatát Noémi néni tartotta, a hitvalló tanítványokat bemutatva. „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról én is vallást teszek az én mennyei Atyám előtt” (Mt 10, 32) – hallhattuk.

Az utolsó „jelmezes tanítás” is megtörtént, a történet Péterről szólt, aki a jeruzsálemi templom előtt ülő sánta koldust meggyógyítja. Barbi, a nagyok közül, játszotta a sánta koldust. Titkon mindannyian reméltük, hogy Jézus az ő valóságos ínszalag-húzóadását is meggyógyítja.

Az ebéd csendesen zajlott. Tudtuk, hogy az autóbusz nemsokára megérkezik értünk. A csomagok elkészültek, az élmények és a tanulságok is a helyükre kerültek.

Elérkezett az indulás ideje. Miután mindenki elfoglalta helyét, felpörgött a motor, egy utolsó pillantás a tábor felé, és a gyermekkel teli jármű elindult a hazafelé vezető úton.

*A hittantábori beszámolót
szeretettel közreadja:*

Orbán Tamás presbiter és családja

Játszótéri bibliai gyermeknapok, avagy „5Napos Klub” a Kassai téren

Gyülekezetünk táborozó gyermekei

Ötnapos bibliai foglalkozásra hívtuk a gyermekeket a Kassai téri játszótérre délelőttként augusztus 16-20-ig. Helye volt itt a játéknak, a nevetésnek, az éneklésnek, a bibliai történeteknek és a versenyeknek is, de fő célunk az volt, hogy Isten szeretetét vigyük el a kicsinyeknek.

Összesen harmincöt gyermek jött közénk hosszabb-rövidebb időre. Állandó résztvevő volt a Kovács család a három fiúval, és Ferike a nagymamájával.

A Vasárnapi Iskolai Szövetség munkatársával, Istenes Ritával, valamint gyülekezetünk gyermekmunkásaival és fiataljaival közösen szerveztük és valósítottuk meg az alkalmakat. A fiatalok előzetesen plakátokat helyeztek el a tér környékén lévő villanyoszlopokra és minden jól látható helyre. A feladatokat megosztottuk egymás között, minden napra.

Reggelenként a gyülekezeti teremben találkoztunk, imádkoztunk a szolgálókért és a gyermekekért, kértük Isten áldását és vezetését, majd kimentünk a játszótérre. Első dolgunk az volt, hogy kifüggesztettünk egy lepedőt egy nagy fára „5Napos Klub” felirattal. A fa körül rendeztük be területünket. A gyermekeket először játszani hívtuk: kedvenc játékuk a

farkincás fogó volt, amikor mindenki kapott egy színes szalagot, a nadrágjába tette, és ezt kellett egymástól megszerezni. A sok futkosás után jól esett leülni a fa árnyékába leterített gyékényekre.

Rita néni elmondta, hogy ezeken az alkalmakon a Bibliából fogunk tanulni Istenről és az énekek is Róla szólnak, aki alkotott és nagyon szeret bennünket. Az énekszóra, amit tiszteletes asszony kísért gitáron, még több gyermek csatlakozott hozzánk. Napról napra gyarapodott mindazok száma, akik a kétórás alkalmon hűségesen, végig részt vettek.

Volt egy művész vendégünk is, Pierre, a festő, Gyügyei Barbi személyében. Egyszerű, ám nagyszerű festményeivel, és azok rövid magyarázatával segítette a gyermekeknek megérteni gyakorlatban a bibliai igazságokat.

A Biblia mellett Rita néni bemutatott egy másik könyvet is, amelyben nem volt sem betű, sem kép, de minden oldala más-más színű volt. Ez a Szavak Nélküli Könyv, amely Isten életünkre szóló jó tervét mondja el nekünk. Az első napon az arany színről és a mennyről beszélgettünk, ahol menyeyei Atyánk helyet készített nekünk. Megtudtuk, hogy mi van és mi nincs

Isten országában. A mennyben laknak az angyalok és az Úr Jézus egy csodálatos városban, ahol nincs szomorúság, fájdalom, veszekedés, bűn, halál sincs, csak öröm és szeretet. A következő napon a fekete oldal került elénk, amely a bűnről szólt. Megértettük, hogy az engedetlenség, a veszekedés, az önző viselkedés bűnök, amelyek elválasztanak bennünket Istentől és egymástól is. A piros napon az Úr Jézusról tanultunk, aki azért jött, hogy helyreállítsa a kapcsolatunkat az Atyával. Annyira szeretett minket, hogy odaadta életét értünk a keresztfán. A fehér nap az új életről szólt, a bűnbocsánatról, a feltámadásról és az újrakezdésről. Az utolsó, a zöld napon elhangzott, hogy hitünk akkor növekedhet, ha ápoljuk a kapcsolatot Istennel imádságban, a Biblia olvasásával és egymással a gyülekezet közösségében. Hívogattuk a gyermekeket és családjukat alkalmainkra.

Bibliai Igék, aranymondások is tartoztak a történetekhez. Aki megtanulta és elmondta nekünk az előző napi Igeverset, az ajándékot kapott.

Hálásak vagyunk az Úr Jézus Krisztusnak, hogy velünk volt misszióinkban és olyan gyermekeknek is elmondhatuk az evangéliumot, akik még nem hallhatták. Hisszük, hogy a gyermekek szíveibe hullott Igék gyümölcsöt teremnek majd Isten dicsőségére.

*Gerhátné Arday Ágnes
hitoktató*

Ifitábor augusztus 2-4. (Ifjúsági napok Szigetbecsén)

Három napot töltöttünk Szigetbecsén, 2010. augusztus 2-4-ig: lelkigyakorlaton voltunk. A tábor résztvevőit a Gyügyei család látta vendégül.

A zenés ébresztő, majd a reggeli elfogyasztása után a lelki táplálék következett: tiszteletes úr áhítatot tartott a csapatnak. Isten üzenetét a tékozló fiú története nyomán igyekeztünk megérteni, nagy segítséget jelentett a csoportos feldolgozás, amikor lehetőségünk volt arra, hogy kérdezzünk és véleményt alkossunk.

A példázatból megtudhattuk, hogy Isten mindig megbocsát és visszafogad minket, ha igazán megbánjuk bűneinket.

A szabadidőt fürdéssel, napozással, társasjátékkal, íjászzal töltöttük. Vacsora után tiszteletes asszony áhítatára került sor.

Testünk táplálásáról Viki néni és tiszteletes asszony gondoskodott, Ága néni segítségével.

Estéinket a „Gyügyei mozi” tette emlékezetessé. A két film, amit megnéztünk, a Marmaduke – A kutyakomédia illetve a Perzsia hercege volt. Nagyon jól éreztük magunkat, és reméljük, hogy még máskor is lesz alkalmunk Szigetbecsén tölteni pár napot!

Lázár Marina
és Balogh Fruzsina

Szandai gyerektábor

Az „Új bor ünnepe” az ebédlőasztalon

A bor végig jelen van a Bibliában (ld. Noé, Anna, új tömlő bor a korsóban stb.), Noétól elkezdve egészen az úrvacsora szentségéig. Az irodalom is előszeretettel ír róla (pl.: Vörösmarty: Bordal, de említhető számtalan példa Csokonai Csikóbőrös kulacsán át Márai: A bor dicsérete c. művéig, nem beszélve a Bánk bán című opera betétdaláról).

A szakácsművészet is használja a bort. Klasszikussá váltak mostanra a vörösboros marhapörkölt, a borban főtt kakas, és más ismert, kedvelt ételek. Lássuk most mi is néhány régi boros finomság receptjét!

BORLEVES

Citromhéjat, fahéjat és szegfűszeget 1 dl vízbe 10 percig forralunk. Ezt hozzáöntjük fél liter borhoz, még 2 dl vizet teszünk hozzá, és így is felforraljuk. 5 egész tojást, 10 dkg cukrot és egy kávéskanál lisztet simára keverünk, hozzáöntjük 1 citrom levét. Vékony sugárban hozzáadjuk a forrásban lévő borhoz.

Habverővel erős habzásig verjük.

BORSODÓ

Hozzávalók: 3 dl fehér bor, 3 dl víz, 1 csapott evőkanál liszt, 4 tojás, 8 dkg cukor, 1 citrom leve és héja

A tojásfehérjéket kemény habbá verjük a fele cukorral, és hideg helyre tesszük. A lisztet a cukor másik felével elkeverjük, hozzádolgozzuk a tojások sárgáját, végül a vizes bort a citromhéjjal együtt. Jól elkeverjük. Habverővel verve habos krémet készítünk belőle, majd óvatosan hozzákeverjük a kemény habot, és jól felverjük.

REJTVÉNY FELNŐTTEBBEKNEK: Összekeveredett reformátorok

Kedves játékos kedvű Olvasóink!

Istennek hála, a reformációnak hazánkban is számos munkása volt. Az alábbiakban néhányukról szeretnénk megemlékezni, ám a nyomtatás során a nevek betűi valamely érthetetlen okból összekeveredtek. Kérjük, segítsenek kitalálni, kikről van szó!

viDaé óBri tyásMá: Kassán, Budán és Debrecenben munkálkodott a reformáció terjesztésén.

oráKli pársáG: Gönci lelkész és esperes, akinek nevéhez kötődik a teljes Biblia lefordítása és 1596-os vizsolyi kiadása.

uiéMls háJzus etérP: Ő alapította meg a magyar kálvinista egyházat. Debrecenben működött, ekkor kapta a város a „kálvinista Róma” elnevezést.

csilzágSé vInsát: Gyulai tanár, az általa megtérített Batizi Andrással és egy Sebestyén nevű pappal, továbbá Derecskei Demeterrel és Ozorai Imrével együtt Békés és Szatmár vármegyékben, és a Szilágyságban tevékenykedett.

páKsoic Intásv: Korábban a sárospataki ferences rend vezetője, valamint Perényi Péter udvari papja volt. Mátraalján, majd Siklósi Mihállyal együtt a Dráva és a Bodrog környékén, de különösen Sárospatakon hirdette az új tanokat.

A megfejtéseket 2010. december 4-ig kérjük bedobni az Örömondó-ládába, vagy eljuttatni a szerkesztőkhöz. A jó megfejtést beküldők között továbbra is ajándékot sorsolunk ki!

Előző rejtvényünk helyes megfejtése:

„Krisztus feltámad a igazságunkra,/ Utat szerze mennyországra,/ Örök boldogságra.”

(Református énekeskönyv: 353)

Nyertes megfejtőnk: Tóth Bernadett Noémi. Szeretettel gratulálunk!

A gyülekezet énekkara

megújult a tavalyi évben, és szeretettel vár tagjai sorába minden érdeklődőt!

Az énekkar az 1980-as években alakult, Tóth Éva volt presbiter vezetésével évtizedeken át rendszeresen próbákat tartott és sok áldott szolgálatot végzett, de sajnos a régi tagok megöregedtek, az utánpótlás pedig nem volt olyan bőséges, hogy pótolni tudta volna a kieső hangokat.

A 2009-es balatonfenyvesi hét egyik nagy ötlete volt, hogy keltjük életre a gyülekezet énekkarát, ebben a gyülekezet lelkipásztorai mellett Tóth Éva és Jancsovics Antal kántor úr is segítségemre sietett. Az újjáalakult énekkar már tavaly októberben be tudott mutatkozni a gyülekezetben szolgálattal, és azóta is reformáció ünnepén, karácsonykor, húsvétkor, jeles alkalmakkor (pl. beiktatás) emelte/emelni igyekszik az ünnepség fényét.

Jelenleg három szólamú műveket tudunk megtanulni. A műsorra vett

darabok sokféle stílust képviselnek, a reneszánsz kortól a 20. századi feldolgozásokig, a nemzetközileg is ismert daraboktól a magyar református egyházzeneig, a nehezebb fajsúlyú művektől a könnyed, fiatalos feldolgozásokig. A műsorválasztáskor azonban alapvető szempont, hogy a művek Istent dicsőítő, istentiszteleten előadható énekek legyenek.

A próbák időpontjának megtalálása volt az egyik első és legnehezebb feladat, hiszen ahányan vagyunk, annyiféle időbeosztásunk van. A legjobb közös időpontnak a vasárnapi 10 órai istentisztelet előtti időszak bizonyult, mert a kórustagok a vasárnap délelőttjükét már úgyis a Istenre és a gyülekezetre szánták. (A gyerekeseknek még ez sem igazán kedvező, de a lelkesedés sok mindent legyőz! A próbák alatt is működik a gyermekfelügyelet.)

3/4 9-kor találkozunk beéneklésre, mert fontos, hogy egy kicsit bemelegített hangokkal kezdjünk próbálni. A próba érdemi szakasza 9-től kb. 3/4 10-ig tart, ennek végét kedvesenálól már talán a korán érkező gyülekezeti tagok is elcsíphetik.

Továbbra is várjuk a gyülekezet érdeklődő tagjait az énekkari próbákra! Sem különlegesen szép hang, sem kottaolvasási tudás nem szükséges, hisszük, hogy a szorgalom csodákat tesz! A szólamok a próbák folyamán elsajátíthatók, a közös élmény pedig feledteti a tanulás nehézségeit. Azoktól pedig, akik valamilyen ok miatt nem tudnak énekkarunkhoz csatlakozni, azt kérjük, hogy hordozzák imádságban ezt a szolgálatot!

*ifj. Kovács Mihály
kántor, presbiter*

Egy kis sündisznó nagy bajban

Egy árnyas erdő közepén éledgett egy süncsalád. Az apának, Sün Somának és feleségének, Sárának volt két fia: Sün Sebestyén és Sün Sándor. Ez a család békében és harmóniában élt együtt, azonban az apának volt egy örökös szenvedélye: a vadászat. Még akkor is fogott zsákmányt a családnak, amikor el voltak látva élelemmel. Igen, mondhatjuk azt: egy megszállott volt, így nem igen tudott törődni a fiaival és a feleségével. Bár a helyzet igen elkeserítő volt, Sára szomorúságával az Úristenhez fordult, s megkérte, változtassa meg a férjét, hiszen így mindenki szenved. Nem akart elválni tőle, ezért kétségbeesetten kereste a kiutat.

Egy verőfényes reggelen Soma újra szokásos útjára indult. A kertajtó mögül hátraszólt: – Ma lehet, hogy később fogok jönni, mint szoktam.

– Rendben, de próbálj meg sietni! – hangzott a felelet, de a családfő mint ha elengedte volna a füle mellett ezt a kérést, s ment is ki az ajtón.

Aznap remek fogás jött össze: hús svábbogár, ötven hangya, harminc giliszta. Büszkeség töltötte el egész lényét, s közben magában így morfondírozott: „Rám kacsintott a szerencse!”

Tudnunk kell Sün Somáról, hogy kis sündisznó korában ugyan eljárt a templomba, az Isten házába, de nem fogadta be az Urat a szívébe, ateista lelkiület élt a belsőjében. Tulajdonképpen nem is érdekelte a hit.

Ahogy hazafelé bandukolt, rossz érzés kerítette hatalmába. „Mi lehet Sárával és a gyerekekkel? Remélem, nincs semmi bajuk.” Hazaérve a házban nem talált senkit. „Furcsa, hiszen ilyenkor már nem szoktak sehova sem menni” – gondolta.

– Sára, gyerekek, gyertek elő!

Csak a falak visszhangozták a hangját. Kisvártatva háborzongató zajra lett figyelmes, meghallotta a családtagjai visítását. A hang felé loholt és borzalmas látvány tárult a szeme elé: szerettei egy vadász zsákmányává váltak.

– Ha-ha-ha, megvagytok! Jó sok pénzt fogok értetek kapni a feketepiaccon! – örömködött a vadász. Ketrecre zárta a sünöket, akiknek szemében ott csillogott a félelem.

Soma észrevétlenül odasomfordált a zárkákhoz és odasúgta: – Ne aggódjatok, visszajövök értetek, kiszabadítalak titeket!

Az igazat megvallva, bizony nagyon megijedt a sündisznó papa, hogy a családja fogságba került! Így töprengett magában: „Ajajj!!! Valamit nagyon elrontottam! Sokkal többet kellett volna foglalkoznom a családommal! Bárcsak lenne még lehetőségem játszani, társasozni, focizni a fiúkkal, együtt lenni a feleségemmel! Amint sikerült őket kiszabadítanom, mindent másképpen fogok csinálni, mint eddig!” Megadatott, hogy rádöbbenjen: vétkezett.

Hirtelen eszébe jutott valami, amit még az iskolában tanult: hiszen a sünök a veszélyeztetett állatok közé tartoznak! Szeretett volna ennek utána járni, ezért beszökött a városi könyvtárba. Kiderült, hogy állítása helyes volt. Valóban, a sünök védettek, eszmei értékük felbecsülhetetlen! Talán ez megmentheti őket!

Amint kilépett az épületből, egy macskával találta magát szemben. – Kérlek, ne próbálj megenni, úgysem férsz hozzám a tüskéim miatt! – kérlelte, de a kandúr ezt meg sem hallotta. Eszeveszett hajkurászás vette kezdetét a zebrák, járdaszigetek rengetegében. Sajnos, a menekülés hevében a süni nem vett észre egy piros lámpát, így egy autóhoz csapódott. Minden erejét összeszedve vonszolta magát a járdára. Tudatosult benne, hogy sikerült lehagynia a macskát, de lelkileg és fizikailag is teljesen kimerült, sérülése is sajgott. Elájult a megpróbáltatásoktól.

Amikor visszanyerte az eszméletét, megdöbbenve tapasztalta, hogy sebe ki van tisztítva, be van kötve. Mivel Soma tudott beszélni az emberek nyelvén, azonnal köszönetet is mondott megmentőjének, akiről kiderült, hogy lelkes természetvédő. A sündisznó elbeszélte családja szomorú helyzetét, s a fiatalember megígérte, hogy segíteni fog neki.

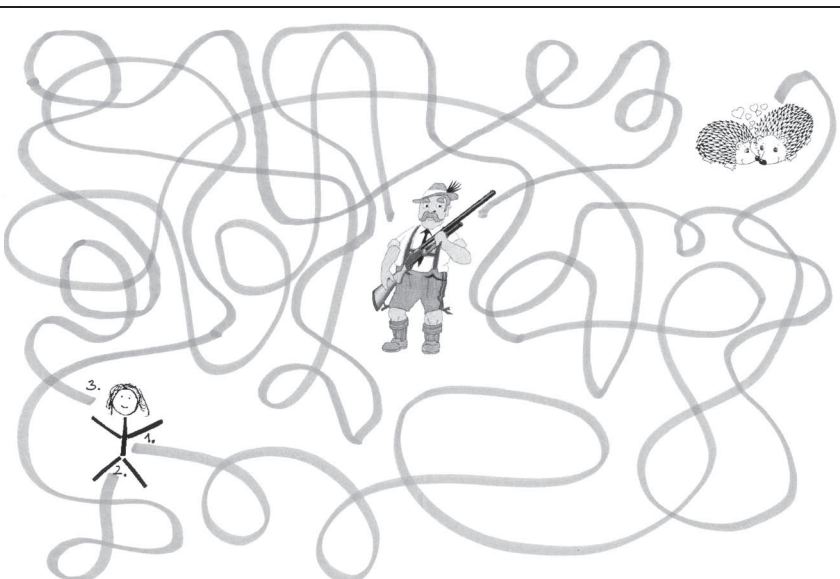
Együtt tértek vissza az erdőbe, ahol a vadász és a fogoly süncsalád tartózkodott. A természetvédő a vadászra kiáltott: – Adja ide a sünöket! Hiszen tudja, ezek az állatok védettek! – Minden szava csak úgy mennydörgött.

Rövid küzdelem vette kezdetét, az eredmény nem lehetett kétséges. A vadász úgy látta jobbnak, ha eliszkol, az ifjú természetvédő pedig kiszabadította a sünöket a ketrecből. Újból együtt volt a család.

Sün Soma ekkor döbönt rá, hogy igenis van Isten, és hogy segítsége, gondviselése nélkül elvesztette volna szeretteit. Arra is rájött, hogy a család szeretete mindennél fontosabb, még a vadászatnál is.

Szőnyi Laura

Melyik út vezet a süncsaládhoz?

Gyülekezeti hírek, események

Kedves Híveink! Örömmel hirdetjük, hogy újraindul a járulékszedés. Adományt adni kívánó testvéreink jelentkezését a parókia telefonszámán várjuk!

Istennek hála, a templomfelújítás folyamatban van. Hálás szívvel köszönjük az eddigi adományokat!

Április 23-25. között a **Házaskör** szervezésében kisgyermekes családok találkoztak Istennel és egymással **Móron**.

***A tizenévesek konfirmációi vizsgája** Áldozócsütörtökön, **fogadalomtételük** pedig május 16-án, a Konfirmáció vasárnapján volt. A nyolc konfirmált fiatal életére Isten áldását kérjük!

Június 6-án **tanévzáró istentiszteletet** tartottunk, közel 200 óvodás és iskolás növendékünk vehette át az óralátogatást igazoló bizonyítványát.

Június 12-én évadzáró **orgonakoncert** volt templomunkban. Közreműködött: Kuzsner Péter orgonaművész.

Június 25-én – **Fiatal Felnőttek Köre** elnevezéssel – egy új bibliakör indult. Az alkalmakra kéthetente, kedden 18 órakor várjuk az érdeklődőket.

Június 20-án négy testvérünk tett hitvallást és fogadást Istenbe vetett hitéről, a **felölt keresztelezés és konfirmáció** alkalmával. 2009 adventje óta immár a harmadik csoportért könyörögtünk gyülekezetünk örvendező közösségében.

*Július 19-24. között a Cserhát hegység lábánál, Szandán került megrendezésre **nyári gyermektáborunk**. A missziós hét témája a „tanítványság” volt. Az árvíz sújtotta Edelényből négy gyerek táborozott velünk.

*Augusztus 2-ától a konfirmált fiatalokat **ifjúsági lelkigyakorlatra** vártuk Szigetbecsén. A Duna partján a tékozló fiú példázata nyomán a tinédzsereket érintő, személyes kérdésekre igyekeztünk együtt választ találni.

***Gyülekezeti csendeshetünknek** idén augusztusban ismét Balatonfenyves adott otthont. Heti témánk a gondviselésbe vetett hit haszna volt.

*Augusztus 16-ától a Vasárnapi Iskolai Szövetséggel együtt „**5napos klub**” elnevezéssel játszótéri missziós hetet tartottunk a Kassai téri játszótéren. A Zugló TV összefoglalója internetes honlapunkon megtekinthető.

Szeptember 12-én **tanévnyitó istentiszteleten** kértük Isten áldását a 2010-2011-es tanévre.

Gyülekezetünkben két újszolgálattevő munkálkodik: Nagytiszteletű Szászi Andrea, aki a hitoktatásban segít és Szűcs Tamara hatodéves teológus, mint segédlelkész.

Szeptember 15-én a feltámadás reménységében köszöntünk el szolgatársunktól, **Török István presbitertől**. Ravatala mellett a Zsoltárok 3:4 alapján hangzott a vigasztalás üzenete.

*Szeptember 17. és 19. között a Házaskör **családos hétvégét** szervezett Galyatetőn. Témánk a hétköznapi keresztyénség volt.

Október 9-én a **Budapest-északi Egyházmegye** templomunkban tartotta **közgyűlését**. Köszönet a vendéglátásban szolgálók segítségéért!

Október 16-án az **All the Ages Énekegyüttes** adott koncertet gyülekezetünkben. Vezényelt Pfeiffer Gyula, a Magyar Állami Operaház karnagya, kísért a Los Gringos együttes.

Imádságban hordozott terveink

Október 31-én, a **Reformáció emlékünnepén** gyülekezetünkben a vasárnapi rend szerint úrvacsorás istentisztelet lesznek, a Bosnyák téri evangélikus templomban pedig 18 órakor ökumenikus istentiszteleten együtt adunk hálát a reformáció áldásaiért.

November 6-án, szombaton 14 órától a felső tagozatos és középiskolás korosztályt és szeretteiket **reformációi délutánra** hívjuk és várjuk szeretettel. A résztvevő családok zenés-játékos alkalom keretében bővíthetik bibliaismereti és egyháztörténeti ismereteiket.

November 14-én ismét **felölt keresztség és konfirmáció** lesz gyülekezetünkben.

November 28-án **Gálos Miklós orgonaművész** ad koncertet templomunkban.

December 10. és 12. között **Mátraházán adventi hétvégét** szervezünk gyülekezetünk érdeklődő tagjai számára. Jelentkezni november 28-ig lehet a Lelkészi Hivatalban.

Készítette: Szőke Noémi lelképásztor
(A *-gal jelzett eseményekről internetes honlapunkon bővebb összefoglaló található)

Állandó alkalmaink

Hétfő	–
Kedd	17.00 Bibliaóra 18.00 Fiatal felnőttek köre (minden második kedden)
Szerda	16.00-18.00 Lelkigondozás
Csütörtök	17.30 Imaközösség 18.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben
Péntek	16.30-18.00 Konfirmációi előkészítő 17.00 Ifjúsági Bibliaóra
Vasárnap	8.00 Istentisztelet a gyülekezeti teremben 9.00 Énekkar 10.00 Istentisztelet a templomban, Gyermekistentisztelet a gyülekezeti teremben

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA
Megjelenik 400 példányban
Kiadja: Budapest-Zuglói Református Egyházközség
1145 Budapest, Róna u. 197-199.
Lelkészi hivatal:
1149 Budapest, Limanova tér 9-11. Tel./Fax: 251-3447
e-mail: zuglo@parokia.hu
web: <http://www.parokia.hu/lap/orommondo/>
Felelős kiadó: Szőke János lelképásztor
Felelős szerkesztő: Hős Levente
A szerkesztőbizottság tagjai:
Szőke Noémi, Szűcsné Aczél Júlia, Clement Anita
Tördelő: Schmidt Péter
Készült a Közok Kft. nyomdaüzemében